

A szegedi klinikákon végrehajtották a takarékosági rendeletet

Redukálták a felvehető betegek létszámát

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi egyetem klinikáin az ujesztendő első napjaiban végrehajtották azt a beteglétszámcsökkentést, amelyet a kultuszminisztérium rendelt el az egyetem vezetőségéhez intézett takarékosági utasításában és amelyről a Délmagyarország annak idején részletesen beszámolt, sőt a rendelet legutóbb a közgyűlést is foglalkoztatta.

A rendkívüli közgyűlésen interpellálta meg a rendelet miatt dr. Eisner Manó a polgármestert, aki azonban kijelentette, hogy a rendelet kiadásáról hivatalos tudomása nincs, ezért az interpellációra érdemleges választ mindaddig nem adhat, amíg az egyetemről a szükséges információkat be nem szerzi. Elmondotta a polgármester azt is, hogy magánértesülései szerint a kérdéses miniszteri rendeletet nem is adta ki Klebelsberg kultuszminiszter, legalább is nem abban a formában, ahogyan beszélnek róla, mindössze az történt, hogy a miniszter

a betegfelvétel megszigorítását rendelte el

és megtiltotta az olyan betegek felvételét, akik nem szorulnak feltétlenül kórházi, vagy klinikai ápolásra.

Nem tudjuk, hogy a polgármester már beszerezte-e az egyetemről a szükséges felvilágosítást, azt azonban teljesen megbízható helyekről szerzett értesüléseink alapján jelenthetjük, hogy a kérdéses rendelet abban a formában jelent meg, ahogyan arról eredetileg beszámoltunk és hogy

a rendeletet az összes klinikákon már végre is hajtották.

Eredetileg úgy volt, hogy a szegedi klinikáknak együttvéve kétszázötvennel kell csökkenteniök a felvehető betegek számát, ami igen nagy százaléknak felel meg, hiszen az összes klinikák teljes befogadóképessége hatszáz beteg. Ugylátszik azonban, hogy a csökkentés még nagyobb mértékű, mert például az egyik klinikán, amelyen százhusz beteg számára volt hely, ötvenre csökkentették a beteglétszámot és ma már nincs is ötvennél több beteg benne. Egy másik klinikán viszont, amelynek eddig 110 volt a beteglétszáma, 70-re csökkentették a felvehető betegek számát és hasonló arányban vonták össze a többi klinikák betegkereteit is.

Az egyetemen nagy elkeseredést keltett a miniszter rendelete, amelynek — mint most megtudtuk — a beteglétszámcsökkentés csak az egyik része, mert egyéb megszorításokat is tartalmaz.

Korlátozza a felvehető tanbetegek számát is,

az olyan betegekét, akik ugyan nem szorulnak feltétlenül belső kezelésre, de akiknek állandó jelenlétére a klinikáknak tanítási szempontból van szüksége.

Megszüntették a klinikai gyakorlatok fizetését

is és így ezek a fiatal orvosok kénytelenek távozni a klinikákról, amelyek nem biztosították számukra még az eddigi minimális díjazást sem.

A rendelet a takarékosági törvényre hivatkozik, de egyetemi körökben nem hiszik, hogy tényleg ez lenne a háttér. A helyzet az, hogy a szegedi egyetem még a múlt évben is hatszáz beteg után kapta meg egyösszegben az ápolási díjat a kultuszminiszter utján a pénzügyminisztériumtól. Ebből a hatalmas összegből százhusz ezer pengőt megtakarított és ezt a megtakarított pénzt fordította a miniszter az egyetemi intézetek hiányainak pótlására. Az állami költségvetésben ennek

a hatszáz betegnek az ápolási díja változatlanul megmaradt, azt a pénzügyminisztérium nem kapja vissza és a kultuszminiszter által elrendelt beteglétszámcsökkentés következté-

6000 ember a Sár városában

Vigasztalan délelőtt a legszomorubb Somogyi-telepen

(A Délmagyarország munkatársától.) Végig a Tisza mellett, amerre a villamos szalad a Somogyi-telep felé, aranyló, téli napfény önti el a házakat. A villamos vidáman rohan a zuzmarás part mellett egyik állomástól a másikra, míg végül nagy zökkenővel megáll a végállomáson: Somogyi-telep küszöbén.

A villamos megállótól a telephez lejtős út vezet. A gyalogjárón, ahová már odasütött a nap,

vaslag sárréteg.

A szürkés-fekete massa először csak vékonyan lepi el a cipőt, de mire megállunk az első ház előtt, mindegyik cipőnket mázsás súlynak érezzük... A legkülönösebb sár a világon. Nem is sárnak való természetére nézve, mert ragaszkodó, hű, kitartó, sőt néha szemtelen is...

Somogyi-telep: Szomorú-telep. Akit idevetett a sors, az keserű szájjal járkal egész nap. Itt mindenki szomorú, még a gyermekek is. Egész Somogyi-telepen nem látni nevető embert, leg-

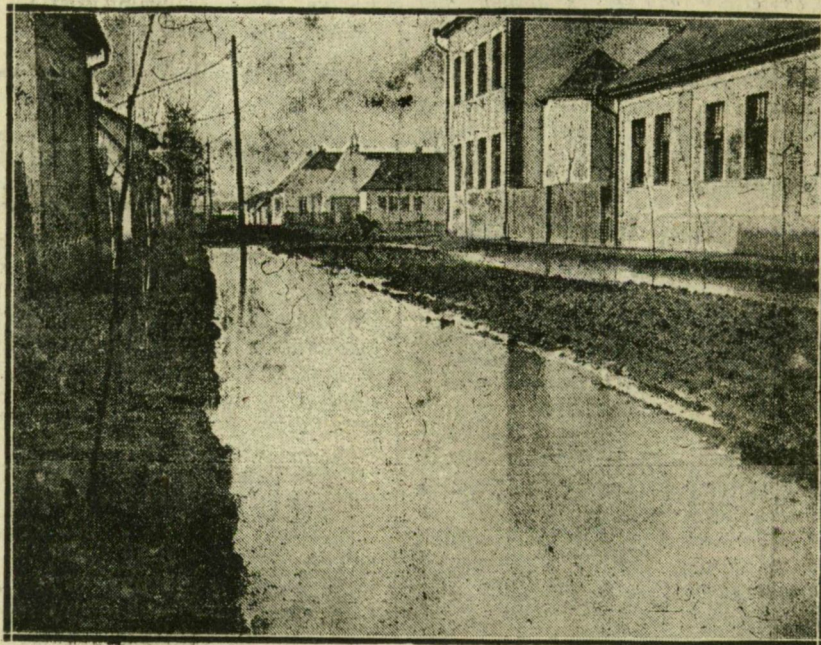
ben a megtakarítás meghaladja majd egy év alatt az egymillió pengőt is. Sokan azt hiszik, hogy ezekből a megtakarításokból kívánják kiegyenlíteni a kultuszárca deficitjét. Beszélnek azonban arról is, hogy a kultuszminiszter ilyen uton-módon igyekszik megszerezni a Templom-téri D-épület költségeit, hogy befejezhesse az árkádok építkezéseket. Ebben az esetben egy évig tartó redukció elegendő lenne.

hogy a köveken kitöri a lábát a vakmerő. Ez, amit itt el fogunk mondani, szomorú valóság, bármilyen humorosan is hangzik. Az egyik uccában lakik egy igen megtermett asszony. Az ucca tulsó oldalán, vele szemben van a fűszeres boltja. Kettőjük között kivont, éles kard: az ucca sártengere fekszik. Az átjáró itt is olyan, mint a többi helyen. Már most ez a kövér asszony, a sár évadján nem tud átmenni néha hetekig a fűszereshez...

Az uccákon alig látni embert.

Itt-ott felbukkan a messzeségben egy-egy alak, látni, amint a kerítésbe fogózkodva vonszolja magát a sártengeren keresztül. Azután ez is eltűnik és az uccák hosszú során át nem látni élő lelket.

Befordulunk a 33-ik uccába, Somogyi-telep tulajdonképeni főuccájába. Amit itt lát az idegen, az valósággal megdöbbentő. A járda téglából van

Az óvoda, a templom és az iskola környéke.

feljebb akkor, ha — a telepről kérdezősködik az ember. Ilyenkor keserű nevetés a felelet és egy kézlegyintés, mint amikor azt mondják valamire, hogy itt már a jó Isten se segít... Néhány percnire van Szegedtől a telep, a fogadalmi templom harangzugása tiszta időben idáig halatszik, de mégis mintha ezerkilőméteres messzeségben volna innen a kultúra.

Sár, sár mindenütt,

amerre az ember ellát. Sár a járdán, a kocsiuton, a házak falán, az emberek cipőjén, ruháján, komisz, levakarhatatlan sár. Talán a világ valamennyi városának a sárát idehozták, mert sehol sem találni annyi sárát, mint például a 34-ik uccában... Azt kell gondolnunk, hogy az itt lakók mind bűnösök és legszörnyűbb büntetésül — sárral rakták meg telepüket... Az uccák olyanok, hogy csak be kellene vetni őket... Az ucca egyik oldaláról a másikra átmenni: lehetetlenség. A legöregebb telepi sem emlékszik arra, hogy valaki a kocsiuton ilyen időben átkelt volna... De hogy mégis a közlekedés lehetséges legyen, a telepiek nagy távolságokban egymástól

gázlókat készítettek.

Élre hányt sáros köveken kell keresztül lépegetni annak, aki át akar kelni. Ha félre lép az ember csak egy centiméternyit, már térdig áll a hideg latyakban, ahonnan kiszabadulni percek kérdése. De az átjárásnál az a veszély is fenyeget,

kirakva, de a réseken minden lépésnél vastagon bugyborékol fel a sár. A kerítések mögött az apró házikók, szomorú ablakukkal husan merednek bele a ködös téli reggelbe. A kocsiutat egy darabig kikövezték. De ezt a kikövezést nem szabad komolyan érteni, mindössze azt jelenti, hogy a kocsi nagy ügyel-bajjal meg tudják járni. De a 4-ik uccakereszteződésénél — ki tudja miért? —

a kövezés megszakad

és innen kezdve már sár van végig.

Egy társzeker éppen szemet szállít valahová

A kocsi megáll a kikövezett út szélén,

a kocsi meg sem kíséri a továbbjutást a teherrel. Körülményes művelet kezdődik, amelyhez még két könnyű kocsi kell. Megérkeznek a kocsik, odaállnak a társzeker mellé. A kocsisok a társzekerből átlapátolnak néhány mázsát a könnyű kocsikba és így próbálják a szemet rendeltetési helyére szállítani. Azonban a dolog még most sem olyan egyszerű, ahogyan azt egy városi ember elképzei. Az egyik kocsi néhány házzal odébb elakad. A kocsikerék agyig sülyed a sárba, a lovak is majdnem derékig elmerültek. Hiába fe-

Szemüvegek, Fotoáruk

Okularium legdusabb választékban
Kellner Márton cégnél, Kárász uccában.